

L'EMPREMTA DE SABÓ

LLENGUA CATALANA PER L'ENSENYAMENT

GRUP: D1

CLARA PARDOS ÀLVAREZ

MARINA POZA CÍVICO

MARTA MATEO MUÑOZ

CLÀUDIA ESTRUCH VIVES

Un conte us explicaré tan bé com jo sabré; si l'escolteu, el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà. Tot va començar a Miralles, un poblet allunyat de la ciutat, tan allunyat que no sortia ni a *Google maps*. Era una tarda assolellada, la meva germana i jo tornàvem de jugar del prat de darrere de casa nostra. Encara recordo l'olor de les roses que hi creixien als vorals, com ens agradaven!

Quan la mare va veure l'Ariel, la meva germana petita, tan plena de fang, va enviar-la a rentar-se. Ella va anar directa al lavabo, va agafar el sabó de la pica i va començar a fregar ben fort.

–Caram! Si que costa de treure aquest fang!–va exclamar l'Ariel.

De cop i volta, van començar a aparèixer petites bombolles d'un color molt estrany que cada vegada s'anaven fent més i més grans fins que... BUM! Un soroll estrepitós va ressonar per tota la casa. En sentir-ho vaig córrer molt preocupada cap al lavabo per esbrinar què havia succeït.

–Hola?– vaig preguntar sense obtenir resposta –. On ets?– vaig exclamar obrint la cortina de la dutxa–. Va, surt, deixa d'amagar-te! No fas gens de gràcia!– però al lavabo no hi havia ningú, l'Ariel havia desaparegut.

–Ei, Arlet, no te'n vagis! No és un joc, sóc aquí.

–No et trobo, on ets?– vaig dir amoïnada.

–Aquí! Aquí!– va ploriquejar una veu.

Em va semblar que provenia del sabó, però no m'ho podia creure. En agafar-lo, em vaig adonar que hi havia una empremta. Me'l vaig acostar a l'orella i vaig tornar a sentir la veu de l'Ariel. Era possible que un sabó s'hagués empassat la meva germana? Necessitava solucionar aquell problema però, com ho podia fer?

Vaig provar de solucionar-ho de diferents maneres: vaig mullar el sabó amb aigua, vaig assecar-lo amb paper, vaig sacsejar-lo i bufar-lo, però res funcionava. Estava desesperada! Pensant i pensant, se'm va acudir la persona idònia per arreglar aquell

problema: la velleta que vivia en una caseta als afores del poble, coneguda per ser una gran bruixa. Estava segura que ella seria capaç de trobar una solució per fer tornar a la meva estimada germaneta. De manera que, sense pensar-m'ho, vaig anar a buscar-la.

En arribar, la velleta estava escombrant l'escaleta:

–Bona tarda, senyora bruixa, necessito la seva ajuda!– vaig dir desesperada.

–Què vols? Estic fent feina, no em molestis– em va contestar.

– No, no! Esper! La meva germana està en perill i només vostè pot salvar-la
–vaig dir ploriquejant.

–D'acord t'ajudaré, però a partir d'ara no vull que em torneu a molestar, que sóc una dona molt enfeinada.

Tornant cap a casa, li vaig explicar que el sabó havia absorbit la meva germana. Ella es va quedar bocabadada perquè no havia vist mai un cas semblant, i va exclamar:

– Quin cas més estrany! No estic segura de com podré solucionar-ho. Hauríem d'escorcollar les pàgines del meu antic llibre d'encanteris, a veure si trobem una solució.

La bruixa, finalment, va trobar la recepta d'una poció que podria funcionar. Aquesta contenia ulls de bou, pota de granota, pèl de guineu i bava de gripau. Un cop preparada, la va vessar sobre el sabó. Vam esperar una estona, però la poció no va fer efecte. Jo, molt decebuda i desesperada per salvar la meva germaneta, vaig seguir buscant una solució entre les pàgines del llibre.

– No pot ser, n'hi ha d'haver alguna que funcioni. Un moment, creus que aquest encanteri podria funcionar?– vaig dir esperançada.

–Aquest? És molt perillós, tant, que no m'he atrevit a fer-lo mai– va dir la bruixa amb cara de preocupació.

–Si us plau, és l'única solució que tenim– vaig suplicar-li–. Provem-ho!

–Objecte maligne, deixa fugir la vida amagada que portes a dins. Xum, xum, xum!– va recitar la bruixa. Però, malauradament, no va funcionar.

–No ho pots fer sola. Deixa que t’ajudi.

–Objecte maligne, deixa fugir la vida amagada que portes a dins. Xum, xum, xum!– vam cridar ben fort totes dues.

En aquell precís moment, vaig fer un salt del llit i vaig veure la meva germana cridant-me perquè em despertés, que, si no, faria tard a l’escola. Aquest és el pitjor record d’un malson.